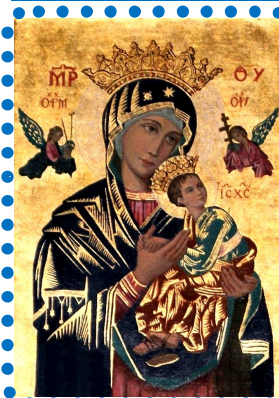

○○○ MATKA BOŻA NIEUSTAJĄCEJ POMOCY ○○○

Jednym z najczęściej używanych wśród chrześcijan wezwań odnoszących się do Matki Bożej jest zawołanie: "Nieustająca Pomoc". Przede wszystkim sięgają po nie ci najbardziej smutni i potrzebujący, którzy odczuwają szczególnie wielką potrzebę miłości, wsparcia i opieki. Historia ikony, czczonej dziś jako Matka Boża Nieustającej Pomocy, tkwi w cieniu legendy. Mówi ona, że około XV w. obraz został wykradzony przez pewnego kupca z sanktuarium na wyspie Krecie i przewieziony okrętem do Rzymu. Gdy podczas podróży, życie pasażerów okrętu znalazło się niebezpieczeństwie z powodu gwałtownej burzy, niezwykła pomoc Matki Bożej ocaliła podróżników od zagłady. Po zburzeniu w Rzymie bazyliki w okresie wojen napoleońskich została ona przeniesiona do innego kościoła i ślad po niej zaginął. Gdy w drugiej połowie XIX wieku, w pobliżu ruin bazyliki św. Mateusza, Redemptoryści zbudowali kościół św. Alfonsa, zaczęli szukać tej pięknej i słynącej cudami ikony. Odnaleźli ją dzięki niezwykłym i opatrnościowym wydarzeniom i poprosili ówczesnego papieża, Piusa IX, aby podarował cudowny obraz Redemptorystom do ich nowego kościoła. Zdarzyły się wtedy kolejne dwa cuda. Gdy wierni z obrazem znajdowali się na ulicy Merulana, w oknie pewnej kamienicy, na pierwszym piętrze, pojawiała się młoda kobieta z umierającym dzieckiem na ręku, która zaczęła głośno krzyczeć: „*Matko Najświętsza, uzdrow mi to dziecko, albo go zabierz ze sobą do raju*”. *Maryja wysłuchała tej bolesnej modlitwy i dziecko jeszcze tego samego dnia poczuło się lepiej i zostało całkiem uzdrowione.* Matka natomiast, z wielkiej wdzięczności, kazała zamurować okno, w którym dokonał się cud i w miejsce to wstawiła obraz Nieustającej Pomocy podarowany jej przez Przełożonego Generalnego Redemptorystów, o. Maurona. Do dziś w tym miejscu, jakieś 100 metrów od rzymskiego sanktuarium, pali się przed wspomnianym obrazem wieczna lampka... Z pewnością wydarzyło się tysiące cudów za przyczyną Matki Bożej Nieustającej Pomocy, w różnych sanktuariach Nieustającej Pomocy w Świecie. Trudno jest dziś ustalić, kiedy pierwsze kopie rzymskiej ikony Nieustającej Pomocy pojawiały się w Polsce, ale wszystko wskazuje na to, że stało się to zanim pojawili się tu Redemptoryści. Wielkim propagatorem ikony był następnie Redemptorysta, wielki misjonarz, a dziś sługa Boży, o. Bernard Łubieński. Sprowadził on z Rzymu do Polski, setki kopii cudownego obrazu, który polscy wierni bardzo pokochali. Do rozwoju kultu Nieustającej Pomocy najbardziej jednak przyczyniło się, powstałe wśród Redemptorystów w USA, nabożeństwo Nieustannej Nowenny. Zostało ono zaszczerpione także w Polsce, poczynając od kościoła św. Krzyża w Gliwicach i dziś odprawia się w większości polskich kościołów.

○○○ OBRAZ MATKI BOŻEJ NIEUSTAJĄCEJ POMOCY ○○○

Sam obraz przedstawia cztery postacie: **Maryję z Dzieciątkiem oraz świętych Archaniołów Michała (po lewej stronie obrazu) i Gabriela (po stronie prawej).** Prawą, dużą dłoń, Maryja obejmuje ręce Jezusa. Jej spojrzenie charakteryzuje czuły smutek, **ale nie patrzy na swojego Syna, lecz wydaje się przemawiać do patrzącego na obraz.** Dzieciątko Jezus spoczywając na lewym ramieniu Matki, rączkami ujmując mocno Jej prawą dłoń. Opadający z nóżki prawy sandał pozwala dostrzec spód stopy, co może symbolizować prawdę, że będąc Bogiem, Jezus jest także prawdziwym człowiekiem. **Stopy i szyja Dzieciątka wyrażają jakby odruch nagłego lęku przed czymś, co ma niechybnie nadejść.** Tym natomiast, co wydaje się przerażać małego Jezusa, jest wizja męki i cierpienia, wyrażona poprzez krzyż i gwoździe niesione przez Archanioła Gabriela. Po drugiej stronie obrazu Archanioł Michał ukazuje inne narzędzia męki krzyżowej: włócznię, trzcinę z gąbką i naczynie z octem. Maryja, pomimo że jest największą postacią obrazu, nie stanowi jego centralnego punktu. W geometrycznym środku ikony znajdują się połączone ręce Matki i Dzieciątka, przedstawione w taki sposób, że **Maryja wskazuje na swojego Syna, Zbawiciela.**

○○○ SŁOWO OD PROBOSZCZA – CZYM JEST ODPUST ZUPEŁNY? ○○○

Odpust zupełny – jest to darowanie człowiekowi przez Boga wszystkich kar doczesnych za grzechy odpuszczone co do winy w sakramencie pokuty. Kto uzyska odpust zupełny dla siebie, uniknie kar czyścicowych. Kto uzyska odpust zupełny za zmarłych, ratuje dusze z czyśćca. Pismo Święte mówi nam, że grzechy pociągają za sobą kary. Kary natomiast gładzone są przez cierpienie, trudy życia czy też przez śmierć. Chrześcijanin popełniający grzech otrzymuje w sakramencie pokuty odpuszczenie winy, natomiast pozostaje jeszcze tzw. kara doczesna. **Darowanie kary doczesnej określa się terminem odpust, którego uzyskanie zakłada szczerą wewnętrzną przemianę oraz wypełnienie przepisanych uczynków.** Odpust jest częściowy lub zupełny, w zależności od tego, czy uwalnia od kary doczesnej w części lub całości. Każdy wierzący może uzyskiwać odpust częściowy lub zupełny tylko za siebie lub za osobę zmarłą, ale za nikogo z żyjących, ponieważ każdy człowiek sam jest w stanie dokonać przemiany swojego życia i wypełnić warunki, które są potrzebne do zyskania odpustu. Odpust zupełny można uzyskać tylko jeden raz w ciągu dnia. Do uzyskania odpustu zupełnego wymagane są trzy warunki: Spowiedź, Komunia św., Modlitwa w intencjach Papieża.

ks. proboszcz Kazimierz Kopec